

O pastoor...!

Eric Bras

Laatst kreeg ik van een moeder een knuffel toen haar zoontje na enkele weken ontslag uit het ziekenhuis had gekregen en zij samen vertrokken. Het joch had een chronische hersenaandoening. Eindelijk was zijn situatie iets verbeterd en kon hij naar huis. Moeder had mij halverwege de opname gevraagd langs te komen. Een kleine vrouw, van Zuid-Amerikaanse afkomst, gehuld in hippe kleding en – vanwege besmettelijkheid – een mondkapje. Ik stelde mezelf voor als de geestelijk verzorger van de afdeling, de pastor. Vooral dat laatste sloeg aan. Haar eigen pastoor – een voorganger van evangelische snit – was geweest en nu was het fijn dat ik er ook was. Wat was er gebeurd? Hoe waren ze hier terecht gekomen? En wat waren de verwachtingen? Het verhaal werd verteld. Ook de zorgelijke thuissituatie kwam aan bod: bonje met haar ouders, onbegrip tussen haar en haar partner. Het kon niet op. Maar vooral: de allesoverheersende zorg voor haar zoontje. En toch: boven die zorg ging nog iets uit. Het onwankelbare vertrouwen in God en zijn vermogen om haar zoontje te genezen. 'De Heer kan alles', vertelde ze mij. Alsof niet ik, maar zij de pastor was. Ergens voelde die zin aan als mijn tekst. Een tekst die tegelijk nooit over mijn lippen zou komen. We baden samen voor de toekomst van haar kind, om genezing door Goddelijke interventie. Een wonder.

Onder geestelijk verzorgers wordt nogal eens gediscussieerd in hoeverre je mee moet gaan met de patiënt, of in dit geval de ouder van een patiënt. Is het goed om te bidden om genezing, terwijl je weet dat dat niet gaat gebeuren? Wat is – zoals een collega treffend zei – je meekleurend vermogen? Ga je altijd mee of zijn er ook grenzen? Is een gebed 'goed' als er iets bij patiënt of familie gebeurt, ook al geloof je er zelf geen barst van? Moet je zelf als geestelijk verzorger iets voelen, geloven?

Ik voel me altijd wat ongemakkelijk in het contact met mensen die op deze wijze hun bestaan in de hand van God leggen. Ik pretendeer ze te begrijpen. Ik zeg dat ik hun vertrouwen zie en het met hen deel. En al is dat niet echt zo: ik wil hen niet ontmoedigen of onderuit halen.

Ook deze moeder stond uiteindelijk net iets te ver van mij af. Dat heeft ze – gelukkig – nooit doorgehad. De dag waarop het joch ontslagen zou worden, ging ik nog een keer langs. Door de deur van de kamer zag ik moeder heen en weer dansen bij het bedje. Zo blij was ze dat ze met haar doodzieke kind toch weer naar huis mocht. Ik stapte binnen. 'O pastoor...!', riep ze uit en hervatte haar vreugdedans. 'God heeft ons geholpen, het gaat goed!' Even later kwam de knuffel die ik al noemde. Deed ze dat omdat jonge mensen dat 'tegenwoordig' nu eenmaal doen, of dankte zij mij als pastor, voor mijn gebed, voor mijn aanwezigheid? Ik weet het niet. Wel was mij duidelijk dat ik weer eens alle zeilen had moeten bijzetten om mijn gesprekspartner te begrijpen. En ook dat ik weer eens geraakt was door dat vertrouwen dat ikzelf maar zo moeilijk kan opbrengen.